

Meisje van me

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ilse Ruijters

Meisje van me

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4274 5

© 2019 Ilse Ruijters

Omslagontwerp Riesenkind

Omslagillustratie © Cristian Todea / Arcangel Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Betje, mijn meisje

Vladimir Novikov zat al meer dan zeven uur achter het stuur. Zijn ogen prikten en zijn rug was pijnlijk stram. Naast hem lag Dmitri tegen het portier van de cabine aan te slapen. Zijn mond stond een beetje open, waardoor zijn wangen nog meer ingevallen waren dan anders. Opnieuw verbaasde Vladimir zich over hoe lelijk de man was. In het normale leven kon Dmitri geen enkele vrouw krijgen.

Maar dit was het normale leven niet.

Daarom was die smerige klootzak nu ook zo moe.

Het hondje op het dashboard knikte onophoudelijk, de kop los van het lijf.

Vladimir drukte zijn vingers tegen zijn ogen en gaapte. Hij had alle recht zijn bijrijder wakker te maken, ze hadden afgesproken elkaar om de vier uur af te wisselen – hun baas zou het hun nooit vergeven als ze een ongeluk zouden krijgen – maar als hij ergens geen zin in had, was het dat. Hij zou toch alleen maar nerveus en geïrriteerd naast Dmitri zitten, niet in staat een comfortabele slaaphouding te vinden.

Een reclamebord langs de kant van de weg kondigde een wegrestaurant aan dat 24/7 open was. Een warme snack zou heerlijk zijn. Pissen. Zijn ogen een paar tellen dichtdoen. Maar er was geen tijd. Dit transport had haast, er werd op hen gewacht. En zelf wilde hij dit ook

allemaal zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Op het moment dat hij het fantasieloze gebouw waar vrachtwagens voor geparkeerd stonden voorbijscheurde had Vladimir echter al spijt. Het restaurant dat in zijn achteruitkijkspiegeltje verdween was de laatste stop voor de grensovergang. Hij moest nu wel door.

Hij dacht aan zijn zoontje. ‘Papa, toen jullie mij kregen, leefden de dinosaurïërs toen nog?’ had die de laatste keer dat hij hem zag gevraagd. Lev was al twaalf, maar had het verstandelijk vermogen van een kind van vier. Hij zat in een tehuis voor kinderen met een verstandelijke beperking. Een duur tehuis.

Als deze rit straks achter de rug was, dan nam hij hem mee naar de dierentuin. Naar de olifanten, primitieve kolossen.

In zijn slaap krabde Dmitri aan zijn ongeschoren wang. Een gore hond, meer was hij niet.

In de verte lichtte de grensovergang al op. In gedachten gaf Vladimir zichzelf een schouderklopje voor zijn doorzettingsvermogen. Het was heel goed dat Dmitri sliep. Mensen die zo lelijk als hij waren werden er altijd uitgepikt.

Met één hand aan het stuur schroefde hij de dop van de thermoskan en nam hij een slok van de oude, koud geworden koffie. God, wat een bocht. Met een nare smaak in zijn mond sloot hij aan op de rechterbaan: die voor vrachtwagens.

‘Godverdomme.’ Dmitri kwam overeind. Het stilstaan had hem gewekt. ‘Hoe laat is het wel niet? Ik zou een moord doen voor een bed.’

‘We zijn bij de grens,’ zei Vladimir ten overvloede.

Dmitri opende het dashboardkastje en haalde er een van de salamiworstjes uit die hij bij hun laatste stop had gekocht. De stank maakte Vladimir misselijk. Hij draaide het raam open en stak demonstratief een peuk op.

‘Paspoort,’ gebod de douanier die hen hielp. Vladimir gaf zowel zijn eigen als Dmitri’s identiteitsbewijs.

‘Wat vervoeren jullie?’

‘Hamburgerbroodjes.’

‘Hamburgerbroodjes?’ De douanier grinnikte – alsof hij de truckers die hij controleerde rankte naar hun lading. IJzerwaren stoer, zachte bolletjes iets voor mietjes. ‘Echt?’

‘Mensen willen toch brood bij hun burger,’ antwoordde Vladimir. Hij overhandigde de douanier de papieren van de lading.

‘Openmaken.’

Het was de ranzige kop van Dmitri die hiervoor had gezorgd, dat wist Vladimir zeker. Nooit, helemaal nooit meer ging hij een transport met deze achterlijke Tsjetsjeen doen. Die man had ‘ik ben fout’ op zijn voorhoofd geschreven staan.

‘Natuurlijk,’ zei Vladimir. Zijn lijf maakte zich klaar om te vluchten, het lukte hem amper om zijn zenuwen te bedwingen, maar uiterlijk bleef hij rustig. Met een hartslag van zeker 180 ontgrendelde hij het ijskoude stalen slot en klapte hij de deuren van de laadruimte open. Een wolk koude lucht waaide hem tegemoet.

De douanier liet zijn zaklantaarn over de muur van dozen glijden. Frozen hamburger buns stond er op de zijkanten. ‘Openmaken.’

‘Serieus?’

‘Ik heb honger.’ De douanier lachte sarcastisch.

Vladimir deed zijn handschoenen aan, klom in de laadruimte en pakte een doos van de stapel. Hij veegde het ijs van de bovenkant en zette hem op de grond neer.

‘Niet deze.’ De douanier had de tijd. Hij liet Vladimir twee rijen dozen afstapelen en koos vervolgens een doos uit het midden uit. Op zijn gemak haalde hij alle rijen in plastic verpakte broodjes uit de doos en toen hij zag dat er geen drugs tussen verstopt waren trok hij een van de zakken open. Het kostte hem moeite het bevroren broodje te breken. Hij had er zijn laars voor nodig.

Ook in het broodje zaten geen drugs. Hij gaf het met aarde besmeurde bolletje terug aan Vladimir en maakte een achteloze beweging. Hij kon weer inpakken en mocht doorrijden.

‘De grafhond,’ vloekte Dmitri toen Vladimir zijn hand opstak en optrok. ‘Zal ik rijden?’

Vladimir schudde zijn hoofd. Dmitri moest zijn muil houden en verder gaan pitten. Het kwam door hem dat ze bijna gepakt waren.

‘Gezellig,’ bromde Dmitri.

Vladimir had niets met hem te maken. Hij werd betaald om dit transport te doen. Niet om vrienden te maken.

‘Misschien kunnen we straks ergens stoppen. Kunnen we het vieren.’ Hij maakte een stootbeweging met zijn heupen.

Vladimir keek zijn bijrijder met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Nog een keer?’

‘Wat dacht je dan, kameraad.’

Vladimir schudde zijn hoofd en besloot Dmitri de rest van de reis te negeren. Zijn vermoeidheid was door het oponthoud bij de grens totaal verdwenen. Al zou het nog negentien uur duren, hij ging door. Zijn ogen mochten dan haast uit hun kassen vallen van de slaap, hij zou Dmitri niet laten rijden en de controle geven. Hij en hij alleen moest zorgen dat ze hun bestemming zouden bereiken.

HET LEVEN GEEFT ONS
WAAR WE HET OM VRAGEN

In haar hand hield Amber de twee roze babysokjes die ze van huis had meegenomen. Niet dat de sokjes die voor Emma klaarlagen niet goed waren, het was meer voor de zekerheid. Stel dat die andere toch net iets te groot zouden zijn, of dat er vannacht eentje was kwijtgeraakt, of dat het opeens heel stom zou staan bij het zachte pakje dat ze Emma aan wilde trekken – allemaal onzinnige gedachten, maar goed, dit was nu eenmaal de tijd van de onzinnige gedachten, om dat te zien hoefde ze alleen maar opzij te kijken naar Tom, die naast haar liep. Hij had haar hand in de zijne genomen en ze voelde zijn warmte door zich heen stromen.

Ze hield van hem: van zijn handen die groot en krachtig waren; van zijn profiel: een rechte neus, sterke kaak, een hoog voorhoofd; ze hield van zijn onbreekbare persoonlijkheid en zijn daadkracht. Hij was een mannelijke man, zij een vrouwelijke vrouw.

Haar hakken klikklakten door de ziekenhuisgang. Een jonge verpleegkundige herkende Tom, hakkelde een 'hallo' en begon ter plekke te blozen. Hij zag het niet, of deed in ieder geval alsof, en Amber was daar blij om. Dit deden ze samen. Echt samen.

Voor de deur van Kirstens kamer bleven ze staan. ‘Dit is het moment.’ Als vanzelfsprekend vonden ook hun vrije handen elkaar. Ze sloten hun ogen en namen een paar seconden rust om het moment volledig te doorvoelen.

Ik ben me bewust van de zuurstof die mijn lijf lucht geeft, van de liefde die ik ervaar, van mijn voeten die me dragen. Bedankt voor dit moment.

Diep vanbinnen voelde Amber een grote vrede. Dit kind, hún kind, ging opgroeien in het beste gezin dat mogelijk was. Emma.

‘Ja, ik ben er klaar voor,’ zei ze. Ze opende haar ogen en zag hoe Tom haar aankeek. Had hij haar al die tijd al staan bestuderen? ‘Wat is er?’ vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Niets, muze,’ zei hij. ‘Gewoon. Ik vind je mooi.’

Joël van Santbergen checkte of hij alles in zijn tas had gestopt wat hij nodig had. Camera, licht, laptop, telefoon, oplader, extra batterijen. Verdomme, hij bleef maar het idee houden dat hij iets vergeten was. Hij liet zijn blik door de woonkamer glijden en bleef een moment staan om te genieten van zijn uitzicht over het IJ. Hij woonde hier goed, realiseerde hij zich weer. Hij hoorde hier. Pontsteiger was het nieuwe icoon van Amsterdam en alleen *the rich and famous* konden zich hier een appartement veroorloven. Hij woonde op de eenentwintigste etage, bijna bovenin, had letterlijk en figuurlijk de top bereikt.

Nou ja, bijna dan.

Toen hij zijn ogen in de spiegel die naast het raam hing ontmoette, lachte hij. Hij zag er goed uit, constateerde hij tevreden. Zoals altijd. Zijn witblonde haar had hij nauwkeurig naar achteren gekamd en zijn ringbaard – op z’n Youp van ’t Heks

een pratende kut – was netjes getrimd. Hij draaide een kwartslag en spande zijn biceps. Ja, de sportschooluren betaalden zich uit. Hij oogde sterk. Vitaal, viriel. Vruchtbaar was zelfs het woord dat in hem opkwam.

Hij schudde zijn hoofd. Niet die kant op gaan, hij moest zich concentreren. Wat was hij vergeten?

Hij wist het niet. Dan eerst nog maar een glas water. In de industriële keuken hield hij zijn glas onder de waterdispenser in de koelkastdeur. Het koude vocht bluste de hitte uit zijn keel, zijn borst, zijn buik. Onwillekeurig liet hij zijn hand over zijn kruis glijden. Man, wat een nacht.

Dat was het. Hoe stom kon hij zijn?

Gefrustreerd om zijn eigen domheid liep hij naar de slaapkamer die nog rook naar seks en pakte het bovenste van de twee identieke cadeautjes in zachtgeel hartjespapier van zijn nachtkastje. Het belangrijkste. Godsamme. Hij stopte het pakje in zijn tas, trok zijn jas aan en nam de lift naar beneden.

Een zure, warme lucht ontsnapte uit de kraamkamer toen Tom Kuijper de deur voor zijn vrouw opende. Zijn ogen moesten wennen aan het schemerdonker van de gesloten gordijnen, zijn oren waren nog niet ingesteld op hard en dwingend babygehuil.

‘Hallo?’ Een vreemde vrouw keek hem en Amber vragend aan. Ze trok een laken over haar ontblote bovenlijf en drukte haar baby iets dichtert tegen haar borst.

‘O sorry.’ Amber deed een stap naar achteren en stootte daarbij tegen hem aan. ‘We uhm, we komen voor iemand anders... Voor Kirsten van ’t Woud.’ Toen de vrouw hen alleen maar afwachtend aan bleef kijken, lachte Amber verontschuldigend, draaide zich om en keek Tom vragend aan.

‘Ze is zeker overgeplaatst,’ zei hij rustig. Hij legde zijn hand op haar rug en liet haar voorgaan, de gang op. Zelfs door haar jas heen kon hij voelen hoe mager ze was.

‘Misschien weet zij waarnaartoe?’ Amber wees op een verpleegkundige van amper vijftientig die hun kant uit kwam gelopen. Staartje, Crocs, asymmetrisch gezichtje. Een zes, zes-plus hooguit, maar alleen dankzij haar jeugdigheid. Alle vrouwen van vijftientig zijn mooi, pas vanaf een jaar of dertig zie je wie er mooi blijven en wie er verleppe.

Hij knikte, liep op het meisje af, vouwde zijn handen tegen elkaar aan en begroette haar met een plechtig uitgesproken ‘namasté’. Met zijn lichte buiging maakte hij indruk, dat wist hij omdat ze de giechel lachte van meiden die hem herkenden als de man van vijf miljoen.

Hij voelde Ambers ergernis naast zich op hem afstralen.

‘Kun jij ons vertellen op welke kamer Kirsten van ’t Woud ligt?’ vroeg Amber voordat hij de kans kreeg.

‘Jullie draagmoeder, toch?’ Zie je, ze herkende hem. Hij kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Ik dacht dat zij al weg was?’

Hij schudde zijn hoofd, Amber begon uit te leggen dat dat niet kon kloppen. ‘We komen haar ophalen. Haar en onze baby Emma.’

De verpleegkundige trok laconiek haar schouders op. ‘Dan heb ik het mis. Het is hier ook een gekkenhuis geweest vannacht; het lijkt wel alsof heel Amsterdam gisteravond besloten heeft te gaan bevallen.’ Ze glimlachte geruststellend en schonk vooral hem een lieve glimlach. ‘Loop maar met me mee,’ zei ze. ‘Ik zal eventjes voor jullie kijken.’

De billen die zich onder haar verpleegsterstenuw aftekenden maakten een hoop van haar matige gezichtje goed.

Met een te holle rug boog de verpleegkundige zich voorover om op de computer te zien waar Kirsten nu lag. Toen het maar duurde en duurde, trommelde Amber op de balie.

‘Hmm,’ peinsde de vrouw hardop.

‘Kun je het niet vinden?’

De verpleegster fronste haar voorhoofd, ging erbij zitten, typte iets in. Ze perste haar lippen op elkaar en keek nadenkend naar het beeldscherm, terwijl ze van alles aanklikte. Niet bijster mooi, niet bijster slim.

‘Nieuw computersysteem?’ Amber hielp haar haar onkunde te verklaren.

‘Nee, dat niet.’ Het meisje snapte de handreiking niet en keek naar de computer alsof daar Chinese karakters op stonden in plaats van normale letters. Amber wisselde een blik met Tom. *Dat we nou van alle mensen die hier werken juist dit licht aan moesten spreken.* Hij gaf haar een knipoog en grijnsde.

‘Nou uh, tja.’ De verpleegkundige keek op.

‘Ja?’ vroeg Amber geduldig. *Iedereen heeft een talent.*

‘Het spijt me maar...’ Waarom was de blik van deze vrouw zo serieus opeens? ‘Tja, ik weet niet hoe het kan, maar... Volgens het systeem is ze weg.’

‘Kirsten?’ vroeg Amber. ‘Dat kan niet.’

‘Kirsten mét Emma.’ De verpleegkundige keek weer naar haar computer. Amber wisselde een geïrriteerde blik met Tom. Had dit kind niet door dat ze hen liet schrikken?

‘Hoe bedoel je “weg”?’ vroeg Tom geduldig.

De verpleegkundige kreeg een rood hoofd. ‘Van ’t Woud heet Kirsten toch? Met een d en een apostrof t?’

Amber knikte. Dit hadden ze net toch ook al gezegd. Het meisje tikte weer van alles in, maar schudde toen haar hoofd. ‘Sorry, ik uh...’ Ze stond op, maar ging meteen daarop weer zit-

ten en hervatte het computerstaren. ‘Zowel Kirsten als Emma is niet meer bij ons op de afdeling, staat hier.’

Doordat het meisje zo zenuwachtig deed, werd ook Amber onrustig. *Dit is allemaal een misverstand. Gewoon rustig blijven, niet toegeven aan gedachten die niets betekenen. Gedachten zijn niet meer dan betekenisloze verbindingen die ons brein legt, niet de waarheid.*

‘Maar is er iets gebeurd dan?’ Amber keek voor geruststelling opzij naar Tom, maar die leek de kalmte die altijd om hem heen hing kwijt te zijn. In zijn voorhoofd waren horizontale strepen ontstaan, zijn lippen waren op elkaar geperst.

Was er echt iets gebeurd? Waren Emma en Kirsten overgebracht naar een andere afdeling? Maar waarom? Was er iets met Emma? En als dat zo was, waarom had niemand hen gebeld?

De verpleegkundige maakte een machteloos gebaar. ‘Hier staat alleen dat Kirstens kamer vanmorgen om vijf uur aan een ander stel is gegeven.’

‘Maar waar zijn ze dan nu?’ Terwijl Amber de zin uitsprak, voelde ze de paniek uit haar buik omhoog stromen. ‘Waar is Emma?’

Het meisje trok een vragend gezicht. ‘Misschien kunt u Kirsten even bellen?’

‘Ik háár bellen?’ Boosheid was beter dan angst. Amber haalde haar mobieltje uit haar handtas en selecteerde Kirstens nummer. ‘Jullie hadden ons wel even mogen bellen. Als er iets met iemands kind aan de hand is, dan bellen jullie toch de ouders om...’

‘Ja hoor, je hebt hem te pakken: de voicemail van Kirsten. Doe je ding, geniet ervan!’

Er was geen beltoon geweest. Kirsten had haar mobieltje uitstaan.

Hier, in een van deze kamers in dit ziekenhuis ligt Emma gewoon op ons te wachten. Er is niets aan de hand, niets aan de hand.

‘Kirsten, met mij.’ Amber keek toe hoe Tom om de balie heen liep en zijn blik over het computerscherm liet glijden. ‘We staan hier in het ziekenhuis en ze zeggen dat je weg bent, maar dat kan natuurlijk niet en... Nou ja, bel me even terug, alsjeblieft. Zo snel mogelijk.’

Ze belde Kirsten nog een keer. Weer meteen de voicemail. Een whatsapp dan? *Laatst gez. gisteren om 22:56*, stond er onder Kirstens naam.

‘Waarom is dit veld niet ingevuld?’ Tom wees op het scherm. ‘Overdracht,’ las hij voor.

‘Tja, uhm sorry, ik weet het ook niet. Ik...’

Was er geen overdracht geweest?

Was Kirsten niet overgeplaatst, maar weg?

Echt weg?

Samen met Emma?

De lift van het Pontsteigergebouw was de Rolls-Royce onder de liften. Je riep hem op door je tag tegen de scanner in de entree te houden, of door op je eigen verdieping op het knopje te drukken. Zonder ergens anders te stoppen bracht de lift je vervolgens naar je eigen etage of de begane grond.

Joël stond in de uit eikenhout opgetrokken gang van zijn etage op de lift te wachten toen zijn nieuwe buurvrouw de gang op liep. Een aantrekkelijke vrouw, constateerde hij vergenoegd. Sappig. Knap.

‘Goedemorgen.’ Ze had een Julia Roberts-achtige lach. Was ze Spaans? Zuid-Amerikaans misschien? ‘Jij bent vast en zeker de buurman.’ Ze stak haar hand uit. ‘Ana Flores. Sorry dat we elkaar op deze manier moeten ontmoeten. Ik had willen aan-

bellen, maar het is er nog niet van gekomen.’

‘Geen enkel probleem,’ antwoordde Joël charmant. Toen de lift kwam deed hij hoffelijk een stap naar achteren en liet haar voorgaan.

Terwijl zij vertelde over haar plannen met het appartement strekte Amsterdam zich achter de glazen achterwand van de lift in de ochtendzon slaperig uit. ‘Fabelachtig, niet?’ Ana zuchtte verliefd en opende daarna haar mond omdat de lift zo snel ging dat je oren ervan popten.

Nog een week en ze zou, net als Joël normaal gesproken deed, met haar rug naar het uitzicht toe staan, starend naar haar mobieltje. Maar nu genoot ze nog, haar achterwerk pront naar hem toe gestoken. In haar strakke kokerrok kwamen haar smalle taille en brede heupen fantastisch uit. Ze had een lijf om te baren. Ronde heupen, stevige borsten en een middeltje dat door haar riem extra smal leek.

‘Fijne dag,’ zei ze toen ze op de begane grond uitstapten. ‘Leuk je te ontmoeten.’

‘Zeker,’ antwoordde hij hoffelijk. ‘Maak er de mooiste dag van die vandaag in zich heeft.’

‘Maar ...’ Amber keek de verpleegster aan. Opeens was zij geüpgraded van zomaar een verpleegkundige naar een orakel dat kon weten waar haar kind was. ‘Maar dat kan helemaal niet, dat ze weg zijn.’

‘Ik uh...’ Al het vrolijke dat het meisje twee minuten daarvoor nog had gehad, was verdwenen. ‘Ik ga er even iemand bij halen.’

Weg, echode het door Ambers hoofd. Kirsten is weg. Kirsten is weg met Emma.

‘Tom?’ Haar man keek haar niet aan. Zijn blik zat als een